Justyna Kowalczyk

Data urodzenia	19 stycznia 1983[1]
Miejsce urodzenia	Limanowa, Polska[2]
Wzrost	173 cm
Waga	59 kg
Klub	AZS AWF Katowice
Trener kadry	Aleksander Wierietielny

Dorobek medalowy		
Igrzyska Olimpijskie		
Złoto	2010 Vancouver	Bieg na 30 km (styl klasyczny)
Srebro	2010 Vancouver	Sprint (styl klasyczny)
Brąz	2006 Turyn	Bieg na 30 km (styl dowolny)
Brąz	2010 Vancouver	Bieg na 15 km (łączony)

Justyna Kowalczyk (ur. 19 stycznia 1983[1] w Limanowej) – polska biegaczka narciarska, mistrzyni i multimedalistka olimpijska, mistrzyni i multimedalistka Mistrzostw Świata, trzykrotna zdobywczyni Pucharu Świata w biegach narciarskich. Jedna z dwóch biegaczek narciarskich w historii tej dyscypliny (obok Finki Marjo Matikainen), które zdobywały Puchar Świata trzy razy z rzędu. Jedyna zawodniczka, która 3 razy z rzędu zwyciężyła w prestiżowym cyklu Tour de Ski.

Biografia

Mistrzyni olimpijska, dwukrotna mistrzyni świata, czterokrotna medalistka olimpijska, trzykrotna zdobywczyni Pucharu Świata, zwyciężczyni prestiżowego Tour de Ski. Trzecia, po Irenie Szewińskiej i Otylii Jędrzejczak Polka, która zdobyła 3 medale podczas jednych Igrzysk Olimpijskich. Jest także pierwszą i jak do tej pory jedyną kobietą, która zdobyła olimpijskie mistrzostwo dla Polski na zimowych igrzyskach, przed nią z polskich sportowców dokonał tego jedynie Wojciech Fortuna. 21 marca 2010 stała się pierwszą biegaczką narciarską, która przekroczyła próg 2000 punktów w Pucharze Świata.

Mistrzyni, wicemistrzyni i brązowa medalistka olimpijska z Vancouver oraz brązowa medalistka olimpijska z Turynu, podwójnamistrzyni świata i brązowa medalistka mistrzostw w Libercu (2009), dwukrotna wicemistrzyni i brązowa medalistka mistrzostw świata z Oslo (2011), trzykrotna zdobywczyni Pucharu Świata (2008/2009, 2009/2010, 2010/2011) i trzykrotna zwyciężczyni Tour de Ski (2009/2010, 2010/2011, 2011/2012), wicemistrzyni świata juniorów, dwukrotna młodzieżowa mistrzyni świata.

Absolwentka AWF im. Jerzego Kukuczki. Reprezentantka klubu AZS AWF Katowice. Pochodzi z Kasiny Wielkiej i tam też mieszka.

Odznaczenia państwowe

- Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (2010)[3]
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2009)[4]

Nagrody i wyróżnienia

- Kobieta Roku 2011 " plebiscyt Twój Styl"[5]
- Nagroda na najlepszego sportowca w corocznym plebiscycie Przeglądu Sportowego(2009[6], 2010[7] i 2011)
- Wiktor w kategorii Najpopularniejszy Sportowiec (2010)
- Statuetka Viva! Najpiękniejsi w kategorii Najpiękniejsza Polka[8].
- Honorowy Ambasador Ziem Górskich w plebiscycie Koalicji Marek Ziem Górskich na Osobowość Ziem Górskich (2009)
- Honorowa Obywatelka Miasta Katowice.
- Człowiek Roku Wprost (2010)[9]

Halina Konopacka

Data i miejsce urodzenia	26 lutego 1900 Rawa Mazowiecka
Data i miejsce śmierci	28 stycznia 1989 Daytona Beach, USA
Dyscypliny	lekkoatletyka
Dorobek medalowy	
Reprezentacja Polska	
Igrzyska olimpijskie	
Złoto	Amsterdam 1928 lekkoatletyka (rzut dyskiem)

Halina Konopacka (ur. 26 lutego 1900 w Rawie Mazowieckiej, zm. 28 stycznia 1989 w Daytona Beach) – polska lekkoatletka, pierwsza polska złota medalistka olimpijska.

Życiorys

Halina Konopacka przygodę ze sportem rozpoczęła od narciarstwa. Przypadkiem trafiła do sekcji lekkoatletycznej, gdzie została wypatrzona przez trenera Baqueta. Rok później świętowała zdobycie mistrzostwa Polski w rzucie dyskiem i pchnięciu kulą. O jej wszechstronności sportowej może świadczyć 25. tytułów mistrzowskich zdobytych w kilku kategoriach lekkoatletycznych. W czasie swojej sportowej kariery reprezentowała barwy klubu AZS Warszawa. Również znakomicie grała w piłkę ręczną, jeździła konno, "szalała za kierownicą automobilu". Po zakończeniu lekkoatletycznej kariery grała w tenisa w mikście z Czesławem Spychałą.

Jednym z najważniejszych wydarzeń w życiu zawodniczki (a także w historii sportu polskiego) była olimpiada w Amsterdamie w 1928roku. 31 lipca Halina Konopacka ustanowiła rekord świata w rzucie dyskiem i zdobyła pierwszy złoty medal olimpijski dla Polski. Do końca swojej kariery nie została pokonana w rzucie dyskiem w żadnych zawodach. W 1931 roku wycofała się z czynnego życia sportowego. Komentatorzy sportowi dali jej przydomek 'Czerbieta', (zbitek słów: 'czerwona kobieta') gdyz zawsze występowała w czerwonym berecie.

Podobnie jak sport, Konopacką pochłaniało pisanie wierszy i malarstwo. Pisała w "Wiadomościach Literackich" i "Skamandrze". W1929 r. wydany został zbiór jej wierszy "Któregoś dnia". Dużo także malowała podpisując obrazy pseudonimem Helen Georgie. Działała w strukturach sportowych, była członkinią Zarządu Międzynarodowej Federacji Sportów Kobiecych, prezesem Oddziału Warszawskiego Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej Kobiet. Aktywnie działała też w Polskim Ruchu Olimpijskim i Związku Polskich Związków Sportowych.

Gdy wybuchła II wojna światowa, towarzyszyła mężowi Ignacemu Matuszewskiemu przy ewakuacji złota Banku Polskiego do Francji, którą ten organizował i nadzorował. Po klęsce Francji (czerwiec 1940) wyjechała do USA (na Florydę).

Zmarła na Florydzie w 1989, kilkanaście miesięcy później jej prochy spoczęły na warszawskim cmentarzu na Bródnie.

Kariera sportowa

Uprawiała: rzut dyskiem, rzut oszczepem, pchnięcie kulą, skok wzwyż, skok w dal.

Rekordy życiowe

- rzut dyskiem 39,62 m (rekord świata)
- rzut oszczepem 34,83 m
- pchnięcie kulą 11,33 m
- skok wzwyż 138 cm
- skok w dal 512 cm

Osiągnięcia

- IO w Amsterdamie 1. miejsce w rzucie dyskiem

Halina Konopacka została uznana za Miss Igrzysk w Amsterdamie[1].

- Światowe Igrzyska Kobiet: 1926 r. – 1. m. w rzucie dyskiem, 3. m. w pchnięciu kulą oburącz, 5. m. w rzucie oszczepem oburącz,1930 r. – 1. m. w rzucie dyskiem
- trzykrotna rekordzistka świata w rzucie dyskiem: 1925 r. 31,22 m; 1927 r. 39,18; 1928 r. 39,62 m
- 27-krotna Mistrzyni Polski w pchnięciu kulą, rzucie dyskiem, oszczepem, skoku wzwyż, 3-boju, 5-boju, sztafecie 4x75 m, 4x100 m, 4x200 m
- 23-krotna rekordzistka Polski

Uczniowie Gimnazjum nr 2 z rodzinnego miasta lekkoatletki wybrali ją na patronkę swojej szkoły.

Janusz Kusociński

Data i miejsce urodzenia	15 stycznia 1907 Warszawa
Data i miejsce śmierci	21 czerwca 1940 Palmiry
Dyscypliny	lekkoatletyka
Dorobek medalowy	
Reprezentacja Polska	
Igrzyska olimpijskie	
Złoto	Los Angeles 1932 lekkoatletyka (bieg na 10 000 m)
Mistrzostwa Europy	
Srebro	Turyn 1934 bieg na 5000 m

Janusz Kusociński *Kusy, Prawdzic* kapral	
Przebieg służby	
Główne wojny i bitwy	II wojna światowa

Janusz Kusociński, pseud. Kusy (ur. 15 stycznia 1907 w Warszawie, zm. 21 czerwca 1940 w Palmirach) – polski lekkoatleta, złoty medalista olimpijski z Los Angeles w biegu na 10 000 m, srebrny medalista pierwszych mistrzostw Europy na dystansie 5000 m.

Życiorys

Dzieciństwo spędził w Ołtarzewie, gdzie jego ojciec Klemens urzędnik kolejowy, posiadał małe gospodarstwo rolne. Janusz miał dwóch braci oraz trzy siostry. Najstarszy z braci Zygmunt (ur. 1894) zginął podczas I wojny światowej prawdopodobnie we Francji. Młodszy brat Tadeusz (ur. 1900) zginął podczas wojny polsko-rosyjskiej pod Zamościem w 1920. Najmłodsza i najukochańsza siostra Janusza (ur. 1906) zmarła w 1929, co Kusociński mocno przeżył. Najstarsza siostra i matka przeżyły wojnę, matka zmarła wkrótce po jej zakończeniu.

W 1928 ukończył Państwową Średnią Szkołę Ogrodniczą zwaną „Pomologiem". Po dłuższej przerwie zdał eksternistycznie maturę i w 1937 otrzymał świadectwo dojrzałości. W 1938 został absolwentem CIWF w Warszawie. Po ukończeniu studiów pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego, trener, dziennikarz. Był redaktorem naczelnym „Kuriera Sportowego".

Początkowo zajmował się piłką nożną, grał w wielu amatorskich drużynach, a ostatecznie związał się z Robotniczym Klubem Sportowym Sarmata. Tam rozpoczął bieganie w 1926 (800 i 1500 m). Opracował własną metodę treningu długodystansowego tzw. interwałową. Pierwszym i jedynym trenerem Kusocińskiego był Estończyk Aleksander Klumberg. Intensywny trening zaaplikowany przez Klumberga i znaczny wkład pracy Kusocińskiego dały rezultaty. W 1928 został mistrzem Polski. W 1929 przeszedł z Sarmaty do Warszawianki i z tym klubem był związany do 1939.

Uważa się, że był obok Stanisławy Walasiewiczówny najpopularniejszym sportowcem Polski międzywojennej. Stał się popularną postacią w warszawskich salonach. Był czynnym sportowcem aż do wybuchu wojny w 1939.

Osiągnięcia sportowe Janusza Kusocińskiego:

- złoty medal w biegu na 10 000 m na Letnich Igrzyskach Olimpijskich w 1932 w Los Angeles (31 lipca 1932, 30:11,4)
- rekordy świata na 3000 m (19 czerwca 1932, 8:18,8). i 4 mile (30 czerwca 1932, 19:02,6),
- 2. miejsce w biegu na 5000 m na Mistrzostwach Europy w 1934 (14.41,2),
- 5. miejsce w biegu na 1500 m na Mistrzostwach Europy w 1934,
- 25 rekordów Polski na różnych dystansach,
- 1. miejsce w biegu na 1500 m na Mistrzostwach Polski w 1930 i 1931,
- 1. miejsce w biegu na 5000 m na Mistrzostwach Polski w 1928, 1930 i 1931,
- 1. miejsce w biegu na 10 000 m na Mistrzostwach Polski w 1939,
- 1. miejsce w biegu na 800 m na Mistrzostwach Polski w 1932,
- 1. miejsce w biegach przełajowych w 1928, 1930 i 1931.

Jako kapral z cenzusem ochotniczo zgłosił się w kampanii wrześniowej do wojska i został wcielony do kompanii karabinów maszynowych II batalionu 360 Pułku Piechoty. Walczył w obronie stolicy, dwukrotnie ranny m.in. 25 września w obronie Fortu Czerniaków na ulicy Powsińskiej. 28 września 1939 został odznaczony Krzyżem Walecznych z rozkazu gen. Juliusza Rómmla. W czasie okupacji pracował jako kelner w barze „Pod kogutem” przy ulicy Jasnej, zwanej Gospodą Sportowców, był członkiem podziemnej Organizacji Wojskowej „Wilki” (działał pod pseudonimem *Prawdzic*). Po jej dekonspiracji (denuncjacji przez Niemca Szymona Wiktorowicza) 26 marca 1940 został aresztowany przez Gestapo w bramie domu, w którym mieszkał, i więziony na Mokotowie, następnie na Alei Szucha.

Zginął rozstrzelany w pobliżu Palmir, w Puszczy Kampinoskiej, w ramach akcji AB, mającej na celu eksterminację polskiej inteligencji. Razem z nim rozstrzelano: Macieja Rataja, marszałka Sejmu w II Rzeczypospolitej, Tomasza Stankiewicza, lekarza, wicemistrza olimpijskiego z igrzysk w Paryżu w 1924 w kolarstwie (4000 m na torze drużynowo), Mieczysława Niedziałkowskiego, członka ponadpartyjnego Komitetu Obywatelskiego przy Dowództwie Obrony Warszawy, Feliksa Żubera, lekkoatletę, uczestnika olimpiady w Amsterdamie w 1928.

Upamiętnienie

Na jego cześć od 1954 co roku odbywają się międzynarodowe zawody – Memoriał Janusza Kusocińskiego.

12 sierpnia 2009 „za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, za osiągnięcia sportowe w dziedzinie lekkoatletyki” został pośmiertnie odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski[1].

W Dolsku w Wielkopolsce znajduje się pomnik lekkoatlety. Jego imię noszą stadion miejski w Gostyninie oraz Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji w Ostrzeszowie.

Jerzy Kulej

Data i miejsce urodzenia	19 października 1940 Częstochowa
Poseł IV kadencji Sejmu	
Przynależność polityczna	Socjaldemokracja Polska
Okres urzędowania	od 19 października 2001 do 18 października 2005

Dorobek medalowy		
Reprezentacja Polska		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	Tokio 1964	boks (waga lekkopółśrednia)
Złoto	Meksyk 1968	boks (waga lekkopółśrednia)
Mistrzostwa Europy		
Złoto	Moskwa 1963	waga lekkopółśrednia
Złoto	Berlin Wschodni 1965	waga lekkopółśrednia
Srebro	Rzym 1967	waga lekkopółśrednia

Jerzy Zdzisław Kulej (ur. 19 października 1940 w Częstochowie[1]) – polski pięściarz, dwukrotny mistrz olimpijski, komentator sportowy, poseł na Sejm IV kadencji.

Kariera sportowa

Karierę boksera rozpoczął w 1955 w Starcie Częstochowa. W 1958 zadebiutował w reprezentacji Polski, której trenerem był wówczasFeliks Stamm. W 1963 na mistrzostwach Europy w Moskwie wywalczył złoty medal w wadze lekkopółśredniej, pokonując obrońcę złotego medalu Aloizsa Tumiņša z ZSRR.

Pierwszy złoty medal olimpijski wywalczył na Igrzyskach Olimpijskich w Tokio w 1964. W walce finałowej pokonał reprezentanta ZSRRJewgienija Frołowa. W 1965 ponownie został mistrzem Europy, a w 1967 wicemistrzem.

Na olimpiadzie w Meksyku powtórzył sukces z Tokio i po pojedynku z Kubańczykiem Enrique Regüeiferosem zdobył drugi złoty medal (wygrał stosunkiem głosów 3:2 przy punktacji sędziów 59:58, 60:59, 60:59, 59:60, 59:60).

W trakcie kariery bokserskiej stoczył 348 walk, 317 wygrał, 6 zremisował i 25 przegrał.

Działalność zawodowa i polityczna

W 1972 ukończył studia na Wydziale Nauczycielsko-Trenerskim Akademii Wychowania Fizycznego. W 1976 zagrał w filmie *Przepraszam, czy tu biją?* w reżyserii Marka Piwowskiego. Pracuje jako komentator sportowy m.in. na antenie Polsatu Sport.

W latach 2001–2005 był posłem na Sejm wybranym z listy Sojuszu Lewicy Demokratycznej z okręgu warszawskiego. W 2004 przeszedł do Socjaldemokracji Polskiej, w 2005 bezskutecznie z jej ramienia ubiegał się o reelekcję w wyborach parlamentarnych.

Odznaczenia i wyróżnienia[

W 1995 otrzymał Nagrodę im. Aleksandra Rekszy, a w 1998, za *wybitne zasługi dla ruchu olimpijskiego, za działalność na rzecz rozwoju i propagowania kultury fizycznej oraz osiągnięcia sportowe*, został odznaczony przez prezydenta Aleksandra KwaśniewskiegoKrzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski .

Władysław Kozakiewicz

Data i miejsce urodzenia	8 grudnia 1953 Soleczniki
Dyscypliny	lekkoatletyka

Dorobek medalowy		
Reprezentacja Polska		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	Moskwa 1980	lekkoatletyka (tyczka)
Mistrzostwa Europy		
Srebro	Rzym 1974	tyczka
Halowe mistrzostwa Europy		
Złoto	San Sebastián 1977	skok o tyczce
Złoto	Wiedeń 1979	skok o tyczce
Brąz	Katowice 1975	skok o tyczce
Brąz	Mediolan 1982	skok o tyczce

Władysław Kozakiewicz (ur. 8 grudnia 1953 w Solecznikach pod Wilnem) – polski lekkoatleta – tyczkarz i wieloboista. BratEdwarda.

Kariera sportowa

30 lipca 1980 uzyskał tytuł mistrza olimpijskiego w skoku o tyczce w Moskwie z wynikiem 578 cm – jednocześnie ustanawiając nowy rekord świata. W konkursie olimpijskim stoczył pojedynek z zawodnikiem gospodarzy Konstantinem Wołkowem, kolegą z reprezentacji Tadeuszem Ślusarskim oraz wrogo nastawioną publicznością .

Pamiętany z powodu gestu, który dwukrotnie[1] wykonał w stronę gwiżdżących kibiców sowieckich, za co później Rosjanie żądali odebrania medalu[(tzw. gest Kozakiewicza).

Na swoich pierwszych igrzyskach, cztery lata wcześniej w Montrealu, skacząc z kontuzją stopy, zajął w konkursie 11. miejsce.

W 1980 dwukrotnie ustanawiał rekordy świata: wynikami: 572 i 578 cm. W tym też roku wygrał Plebiscyt Przeglądu Sportowego, zostając wybrany na najlepszego sportowca roku w Polsce.

Inne osiągnięcia to: Halowe Mistrzostwo Europy (1977, 1979), wicemistrzostwo Europy na otwartym stadionie (1974) i dwa brązowe medale w hali (1975, 1982).

W czasie swojej kariery 8-krotnie poprawiał rekord Polski, windując go od 532 cm w 1973 do 578 cm. Był też 10-krotnym mistrzem kraju.

W 1985 wyjechał na stałe do Niemiec. Po otrzymaniu obywatelstwa niemieckiego kilkakrotnie wystąpił w turniejach lekkoatletycznych w barwach tego kraju. Wynikiem 5 m i 70 cm poprawił nawet rekord RFN. Wiele lat mieszkał w Elze pod Hannowerem.

Odznaczony m.in. złotym i srebrnym Medalem za Wybitne Osiągnięcia Sportowe oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1980). Autor książki *Gest Kozakiewicza*(1990).

Kariera polityczna

W latach 1998–2002 był radnym Rady Miasta Gdyni, mandat zdobył z listy Akcji Wyborczej Solidarność. Był w tym czasie z ramienia gdyńskiego samorządu przewodniczącym Komisji Sportu Związku Miast Bałtyckich[2]. W 2011 roku bezskutecznie kandydował do sejmu z pierwszego miejsca stołecznej listy Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Renata Mauer-Różańska

Data i miejsce urodzenia	23 kwietnia 1969 Nasielsk
Dyscypliny	strzelectwo

Dorobek medalowy		
Igrzyska olimpijskie		
Reprezentacja Polska		
Złoto	Atlanta 1996	strzelectwo (karabin pneumatyczny)
Złoto	Sydney 2000	strzelectwo (karabin 3 postawy)
Brąz	Atlanta 1996	strzelectwo (karabin standard)
Mistrzostwa świata		
Srebro	Moskwa 1990	karabin pneum. 10 m
Srebro	Barcelona 1998	karabin pneum. 10 m
Brąz	Mediolan 1994	karabin pneum. 10 m

Renata Małgorzata Mauer-Różańska (ur. 23 kwietnia 1969 w Nasielsku) – polska zawodniczka w strzelectwie, specjalistka w strzelaniu z karabinu pneumatycznego i karabinu kulowego z trzech postaw, dwukrotna mistrzyni olimpijska, trzykrotna medalistka mistrzostw świata.

Kariera

Początkowo startowała w warszawskim ZKS-ie, a od 1989 we Wrocławiu. Odnosiła sukcesy jako juniorka (srebrny medal na Mistrzostwach Świata Juniorów w Moskwie w 1990 w konkurencji karabinu pneumatycznego). Później musiała poddać się półrocznej rehabilitacji po wypadku samochodowym.

Pierwszy występ olimpijski podczas igrzysk w Barcelonie nie należał do udanych. Dopiero w 1996 podczas igrzysk w Atlancie stanęła na najwyższym stopniu podium w konkurencji karabin pneumatyczny. O zwycięstwie zadecydowała ostatnia runda, w której prowadząca Niemka Petra Horneber nie wytrzymała psychicznie i trafiła zaledwie 8,8 pkt, podczas gdy Polka zachowała spokój i trafiła 10,7 pkt. Kilka dni później Mauer zdobyła brązowy medal w strzelaniu z karabinu standard.

Na XXVII Igrzyska w 2000 w Sydney pojechała jako faworytka. Nie obroniła tytułu mistrzyni w strzelaniu z karabinu pneumatycznego - zajęła dopiero 15. miejsce. Kilka dni później zdobyła złoty medal w konkurencji karabinu kulowego w trzech postawach.

Na XXVIII Igrzyskach w 2004 w Atenach w konkurencji strzelania z karabinu pneumatycznego nie dostała się do finału.

Poza sukcesami na olimpiadach Renata Mauer-Różańska zdobywała także tytuły na innych ważnych międzynarodowych zawodach strzeleckich (srebrna 1998 i brązowa 1994 medalistka mistrzostw świata; dwukrotna mistrzyni 1997, wicemistrzyni 1991 i dwukrotna brązowa medalistka 1991, 1992 Mistrzostw Europy, zwyciężczyni Pucharu Świata). Była też wielokrotną medalistką mistrzostw Polski.

W 1996 została wybrana najlepszym sportowcem Polski w Plebiscycie "Przeglądu Sportowego".

Wykładowca w Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu od 2006, a od 2009 także w Dolnośląskiej Szkole Wyższej we Wrocławiu.

Działalność samorządowa

W wyborach samorządowych w 2010 startowała z ramienia KWW Rafała Dutkiewicza. Uzyskała mandat radnej Wrocławia (4772 głosy).

Robert Korzeniowski

Data i miejsce urodzenia	30 lipca 1968 Lubaczów
Dyscypliny	lekkoatletyka

Dorobek medalowy		
Reprezentacja Polska		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	Atlanta 1996	lekkoatletyka (chód na 50 km)
Złoto	Sydney 2000	lekkoatletyka (chód na 20 km)
Złoto	Sydney 2000	lekkoatletyka (chód na 50 km)
Złoto	Ateny 2004	lekkoatletyka (chód na 50 km)
Mistrzostwa świata		
Złoto	Ateny 1997	chód na 50 km
Złoto	Edmonton 2001	chód na 50 km
Złoto	Paryż 2003	chód na 50 km
Brąz	Göteborg 1995	chód na 50 km
Mistrzostwa Europy		
Złoto	Budapeszt 1998	chód na 50 km
Złoto	Monachium 2002	chód na 50 km

Robert Marek Korzeniowski (ur. 30 lipca 1968 w Lubaczowie) – polski lekkoatleta, chodziarz, wielokrotny mistrz olimpijski, świata i Europy. Jest pierwszym zawodnikiem w historii chodu światowego, który zdobył medale na trzech igrzyskach z rzędu, a także pierwszym który wygrał rywalizację na 20 i 50 km podczas jednych igrzysk. Również jako reprezentant Wawelu Kraków, Elite Cafe Club i francuskiego Tourcoing wygrywał wiele mistrzostw krajowych.

Jest czterokrotnym mistrzem olimpijskim (1996; 2000 – dwukrotnie; 2004). Uczestniczył też w igrzyskach olimpijskich w Barcelonie 1992, gdzie został zdyskwalifikowany w kontrowersyjnych okolicznościach.

Trzykrotnie zdobył też mistrzostwo świata w chodzie na 50 kilometrów (1997, 2001 i 2003), wielokrotnie był mistrzem i rekordzistą Polski w tej dyscyplinie. Dwukrotnie sięgał także po mistrzostwo Europy (1998, 2002).

Mistrzowski wynik z Paryża (27 sierpnia 2003), 3:36.03, był do 2 grudnia 2006 rekordem świata (oficjalnie zarejestrowanym przez federację lekkoatletyczną, wcześniej w chodzie notowano jedynie najlepsze rezultaty na świecie). W czerwcu 2004 Rosjanin Denis Niżegorodow poprawił wynik Korzeniowskiego, jednak ze względu na uchybienia formalne jego wynik nie został uznany przez federację IAAF. Właśnie 2 grudnia 2006 lepszy rezultat, 3:35.47 uzyskał Nathan Deakes.

Mieszka w Krakowie. Propaguje lekkoatletykę angażując się w różnego typu przedsięwzięcia sportowe. Jest dyrektorem Cracovia Maraton, współorganizuje mityng chodziarski "Na Rynek marsz", wspiera działalność uczniowskich klubów sportowych "UKS Korzeniowski.pl", które funkcjonują w 9 miejscowościach w Polsce. W latach 2005–2009 był szefem redakcji sportowej TVP. Od 2007 do 2009 był dyrektorem TVP Sport, kanału tematycznego Telewizji Polskiej. 6 listopada 2009[1] zrezygnował z pracy w TVP. Obecnie niezależny ekspert rynku mediów. W 2011 został doradcą UEFA w zakresie PR i marketingu programu pakietów korporacyjnych Hospitality na Euro 2012. Dwukrotny laureat Nagrody Miasta Krakowa (1997, 2001).

Za wybitne osiągnięcia sportowe został odznaczony przez prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego kolejno Krzyżem KawalerskimOrderu Odrodzenia Polski w 1996[2], Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski w 2000[3], tarnobrzeskim Sigillum Civis Virtuti[4] i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski w 2004[choruje na astmę.

Osiągnięcia sportow

Igrzyska olimpijskie

- Atlanta 1996 – złoty medal, chód na 50 km (3:43.30)
- Atlanta 1996 - 8. miejsce, chód na 20 km (1:21.23)
- Sydney 2000 – złoty medal, chód na 20 km (1:18.59)
- Sydney 2000 – złoty medal, chód na 50 km (3:42.22)
- Ateny 2004 – złoty medal, chód na 50 km (3:38.46)

Rekordy życiowe

Konkurencja	Data	Miejsce	Czas
Chód na 10 kilometrów	8 czerwca 2002	Kraków	37:57
Chód na 20 kilometrów	9 lipca 2000	Hildesheim	1:18:22
Chód na 50 kilometrów	27 sierpnia 2003	Paryż	3:36:03 CR

Taniec z Gwiazdami[edytuj]

Robert Korzeniowski brał udział w XII edycji Tańca z Gwiazdami. Występował jako para nr 13, a jego partnerką taneczną była Anna Głogowska. Odpadli w 3. odcinku, zajmując ostatecznie 12. miejsce.

Szymon Ziółkowski

Data i miejsce urodzenia	1 lipca 1976 Poznań
Trener	Czesław Cybulski Krzysztof Kaliszewski (2008–2012)[1] Grzegorz Nowak (od 2012)[2]
Klub	AZS Poznań
Dyscypliny	lekkoatletyka

Dorobek medalowy		
Reprezentacja Polska		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	Sydney 2000	lekkoatletyka (rzut młotem)
Mistrzostwa świata		
Złoto	Edmonton 2001	rzut młotem
Srebro	Berlin 2009	rzut młotem
Brąz	Helsinki 2005	rzut młotem

Szymon Ziółkowski (ur. 1 lipca 1976 w Poznaniu) – polski lekkoatleta, młociarz.

Należy do najbardziej utytułowanych polskich lekkoatletów. Bił rekordy Polski juniorów, zdobył tytuły mistrza świata i Europy w tej kategorii wiekowej. W 2000 wywalczył złoty medal na Igrzyskach Olimpijskich w Sydney. Uczestniczył również w igrzyskach olimpijskich w Atlancie (1996), Atenach (2004) i Pekinie (2008). Ma w dorobku trzy medale mistrzostw świata, w tym tytuł mistrzowski wywalczony w Edmonton (2001), srebro w Berlinie (2009) i brąz w Helsinkach (2005). Dokonał rzadkiej sztuki zwyciężając pięciokrotnie z rzędu (2004-2008) w superlidze Pucharu Europy. Bez powodzenia, jak dotąd, startował w mistrzostwach Europy. W sezonach 1995–2009 czternastokrotnie uzyskiwał najlepsze rezultaty w Polsce w rzucie młotem, wyjątkiem był sezon 2003, kiedy to Ziółkowski z powodu kontuzji wystartował jedynie dwukrotnie[3].

6-krotny rekordzista Polski i 13-krotny mistrz Polski seniorów
(1996, 1997, 1999, 2000, 2001, 2002, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008,2009, 2011).

W 2001 zajął 8. miejsce w plebiscycie EAA na najlepszego lekkoatletę Europy. W plebiscycie *Przeglądu Sportowego* dwukrotnie plasował się na trzeciej pozycji (2000, 2001). W 2001 i 2005 zdobył *Złote Kolce* - nagrodę dla najlepszego polskiego lekkoatlety sezonu. *Gigant* roku 2001 według poznańskiego oddziału Gazety Wyborczej.

Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim (2000)[4] oraz Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski[5].

Od 1 stycznia 2010 do 31 grudnia 2013 Szymon Ziółkowski zasiada w radzie zawodniczej IAAF[6].

Jego młodsza siostra – Michalina także uprawiała rzut młotem[7], sport uprawiał brat – Paweł. Ich ojciec też uprawiał rzut młotem, w latach 1958–1961 był zawodnikiem Energetyka Poznań (rekord życiowy 58,40)

Kamila Skolimowska

Data i miejsce urodzenia	4 listopada 1982 Warszawa
Data i miejsce śmierci	18 lutego 2009 Vila Real de Santo António
Dyscypliny	lekkoatletyka

Dorobek medalowy		
Reprezentacja Polska		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	Sydney 2000	lekkoatletyka (rzut młotem)
Mistrzostwa Europy		
Srebro	Monachium 2002	rzut młotem
Brąz	Göteborg 2006	rzut młotem
Mistrzostwa świata juniorów młodszych		
Złoto	Bydgoszcz 1999	rzut młotem
Młodzieżowe mistrzostwa Europy		
Złoto	Bydgoszcz 2003	rzut młotem
Mistrzostwa Europy juniorów		
Złoto	Lublana 1997	rzut młotem

Kamila Skolimowska	
sierżant	
Przebieg służby	
Lata służby	2004-2009
Stanowiska	funkcjonariuszka Oddziału Prewencji Komendy Stołecznej Policji w Piasecznie

Kamila Skolimowska (ur. 4 listopada 1982 w Warszawie, zm. 18 lutego 2009 w Vila Real de Santo António[1]) – polska lekkoatletka, uprawiająca rzut młotem, mistrzyni olimpijska.

Córka Roberta, znanego sztangisty, medalisty mistrzostw świata i olimpijczyka z 1980. Członkini grupy lekkoatletycznej Samsung Team.

Życiorys

Swoją przygodę ze sportem zaczęła od wioślarstwa (medal mistrzostw Polski juniorów) i podnoszenia ciężarów (medal mistrzostw Polski seniorów)[2]. Pierwsze lekkoatletyczne kroki stawiała na boisku warszawskiej Legii gdzie pod okiem Zygmunta Jałoszyńskiegopchnięcie kulą uprawiał jej brat Robert. Do trenowania rzutu młotem zachęcił ją wówczas Zbigniew Pałyszko. W późniejszych latach kariery startowała w barwach Warszawianki oraz Gwardii Warszawa.

Już jako młodziczka osiągnęła poziom międzynarodowy (10. miejsce na listach światowych w 1997). W tym samym roku zdobyła tytuł mistrzyni Europy juniorek, a dwa lata później złoty medal mistrzostw świata juniorów młodszych. Startując w wieku niespełna osiemnastu lat na Igrzyskach Olimpijskich w Sydney dość nieoczekiwanie została mistrzynią olimpijską.

Późniejsze jej starty w igrzyskach olimpijskich i mistrzostwach świata nie przyniosły już medalowych sukcesów. Najwyższe, czwarte lokaty zajęła podczas mistrzostw świata w Edmonton (2001) i Osace (2007). Na igrzyskach olimpijskich w Atenach (2004) wywalczyła 5. miejsce, natomiast cztery lata później w Pekinie start w finale zakończyła bez wyniku, paląc wszystkie

trzy próby. Jedynie w mistrzostwach Starego Kontynentu udało się jej sięgnąć po medale – w 2002 roku wywalczyła srebro, zaś w 2006 brąz. 12-krotna mistrzyni Polski – ostatnio w 2008 (wyniki). Jej rekord życiowy - 76,83 m został uzyskany 11 maja 2007 w Ad-Dausze podczas mityngu Super Grand Prix IAAF. Zawodniczka osiągając ten rezultat pobiła poprzedni swój najlepszy wynik o 1,54 m. Jest to 7. rezultat w historii światowej lekkoatletyki.

Od 2004 do 2009 roku pracowała w Oddziale Prewencji Komendy Stołecznej Policji w Piasecznie (woj. mazowieckie), w randzesierżanta[3]. W 2005 obroniła pracę magisterską pt. *Metody oceny zdolności kredytowej i jej zabezpieczeń* na Wydziale Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego.

Śmierć i pogrzeb

Kamila Skolimowska zmarła niespodziewanie 18 lutego 2009 w czasie zgrupowania polskich lekkoatletów w Portugalii. Według informacji przekazanych PAP, zasłabła podczas treningu. Podczas transportu do szpitala w Vila Real de Santo António straciła przytomność. Mimo godzinnej reanimacji lekarzom nie udało się jej uratować. Przyczyną śmierci okazał się zator tętnicy płucnej[6]. Zator był spowodowany nierozpoznaną zakrzepicą[7]. Nieco wcześniej zawodniczka uskarżała się na bolącą łydkę, lekarz nie rozpoznał wtedy zagrożenia, a zaordynowany przez niego masaż uruchomił zakrzep i doprowadził do zatoru .

Pogrzeb miał miejsce 26 lutego 2009. Mszy świętej koncelebrowanej w Katedrze Polowej Wojska Polskiego w Warszawie przewodniczył Biskup Tadeusz Płoski. Urna z jej prochami została złożona w grobie przy Alei Zasłużonych Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie. Na tablicy nagrobnej została wypisana inskrypcja: *"Odchodzimy wtedy, kiedy lepsi już nie możemy być".*

W sierpniu 2009 roku we Władysławowie w tamtejszej Alei Gwiazd Sportu odsłonięto gwiazdę z jej imieniem[8].

Odznaczenia państwowe

- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski – 2009, pośmiertnie
- Złoty Krzyż Zasługi – 2000[

Patronat nad szkołami

Jedyną szkołą w Polsce, którego patronką jest Kamila Skolimowska jest od 2010 roku Zespół Szkół Ogólnokształcących nr 3 w, w skład Bytomiu którego wchodzą V Liceum Ogólnokształcące i Gimnazjum nr 4.

Otylia Jędrzejczak

polska pływaczka, mistrzyni olimpijska, mistrzyni świata, mistrzyni Europy, trzykrotna rekordzistka świata, rekordzistka Europy, trzykrotnie wybierana najlepszym sportowcemPolski.

Data urodzenia	13 grudnia 1983
Miejsce urodzenia	Ruda Śląska
Waga	69 kg
Wzrost	187 cm
Klub	AZS AWF Warszawa

Dorobek medalowy		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	2004 Ateny	200 m motylkowym
Srebro	2004 Ateny	100 m motylkowym
Srebro	2004 Ateny	400 m dowolnym
Mistrzostwa świata (basen 50 m)		
Złoto	2003 Barcelona	200 m motylkowym
Złoto	2005 Montreal	200 m motylkowym
Srebro	2001 Fukuoka	100 m motylkowym
Srebro	2003 Barcelona	100 m motylkowym
Srebro	2007 Melbourne	400 m dowolnym
Brąz	2005 Montreal	100 m motylkowym
Brąz	2007 Melbourne	200 m motylkowym
Mistrzostwa świata (basen 25 m)		
Brąz	2000 Ateny	200 m motylkowym
Srebro	2006 Helsinki	200 m dowolnym
Brąz	2007 Debreczyn	100 m motylkowym

Życiorys

Swoją karierę pływacką zaczynała trenując w Pałacu Młodzieży w Katowicach. Specjalistka stylu motylkowego, szczególnie na dystansie 200 m, na którym na Igrzyskach w Atenach (2004) zdobyła złoty medal, i dwukrotnie ustanowiła rekord świata: 4 sierpnia 2002 na Mistrzostwach Europy w Berlinie (wynikiem 2:05,78 min), bijąc go 28 lipca 2005 naMistrzostwach Świata w Montrealu (2:05,61 min). W grudniu 2006 na Mistrzostwach Europy na krótkim basenie (25-metrowym) w Helsinkach, wygrywając złoty medal ustanowiła na tym dystansie rekord Europy (2:04,94 min).W grudniu 2007 roku na Mistrzostwach Europy na krótkim basenie w Debreczynie zdobyła złoty medal,ustanawiając rekord świata (2:03,53 min).

Zaliczana jest do grona najpopularniejszych sportowców Polski, od 2002 zajmuje czołowe lokaty w dorocznymPlebiscycie "Przeglądu Sportowego", w tym trzykrotnie pierwszą – w 2004, 2005 i 2006, dwukrotnie drugą – w 2002 i2003, a także trzecią w 2007.

Przez dziennikarzy sportowych czasem żartobliwie nazywana Motylią.

Pomaga charytatywnie dzieciom, m.in. sprzedała swój złoty medal na aukcji 19 grudnia 2004, za który uzyskała kwotę 257 550 zł, przekazaną później do Kliniki Onkologii i Hematologii we Wrocławiu, z pacjentami której utrzymuje kontakt. Jak stwierdziła, zainspirowała ją do tego książka *Oskar i pani Róża* Érica-Emmanuela Schmitta.

1 października 2005 doznała obrażeń w spowodowanym przez siebie wypadku samochodowym w Miączynie koło Płońska. W samochodzie, którym kierowała, poniósł śmierć jej 19-letni brat, Szymon. W grudniu 2005 prokuratura w Płońsku postawiła jej zarzut nieumyślnego spowodowania wypadku ze skutkiem śmiertelnym – za który to czyn grozi kara do ośmiu lat pozbawienia wolności – po czym 3 stycznia 2007 wniosła akt oskarżenia do sądu rejonowego w Płońsku. Prokuratura zaproponowała ugodę: karę dwóch lat pozbawienia wolności w zawieszeniu, pod warunkiem dobrowolnego poddania się karze. Jędrzejczak nie zdecydowała się przyjąć warunków prokuratury i 20 lutego rozpoczęła się jej rozprawa przed sądem w Płońsku[1]. W procesie została skazana na dziewięć miesięcy ograniczenia wolności i prac na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, otrzymała także zakaz prowadzenia pojazdów przez jeden rok. Wyrok uprawomocnił się 4 września 2007 roku, gdy Sąd Okręgowy w Płocku uznał za bezzasadne apelacje zarówno prokuratury, jak i obrońców pływaczki.

25 marca 2006, w Ostrowcu Świętokrzyskim, Jędrzejczak powróciła do sportu po długiej przerwie, wygrywając na 200 m stylem motylkowym w trójmeczu Polska-Czechy-Ukraina z czasem 2:15,73 min, czyli o 10 sekund gorszym od swojego własnego rekordu świata.

W 2005 roku na gali "Viva Najpiękniejsi" została uznana za najpiękniejszą Polkę, za "złote serce i złote medale".

W 2006 wystąpiła w teledysku do piosenki grupy Varius Manx pt. *Tyle siły mam*.

Na wniosek dzieci ze Szkoły Podstawowej nr 12 im. Kawalerów Orderu Uśmiechu w Głogowie, Szkoły Podstawowej nr 14 w Ostrowcu Świętokrzyskim oraz pacjentów Kliniki Transplantacji Szpiku, Onkologii i Hematologii Dziecięcej we Wrocławiu, Międzynarodowa Kapituła Orderu Uśmiechu przyznała jej w dniu 28 marca 2008 roku Order Uśmiechu.

Niepowodzeniem zakończył się jej start w mistrzostwach Europy w Eindhoven. Startując po wcześniejszych kłopotach zdrowotnych odpadła w półfinałowych wyścigach na 100 i 200 m stylem motylkowym.

Najważniejsze osiągnięcia

- mistrzyni olimpijska
- podwójna wicemistrzyni olimpijska
- dwukrotna mistrzyni świata
- pięciokrotna mistrzyni Europy
- trzykrotna mistrzyni Europy na basenie 25 m
- trzykrotna rekordzistka świata
- rekordzistka Europy
- najlepszy polski sportowiec w latach 2004, 2005, 2006 w Plebiscycie Przeglądu Sportowego

Igrzyska Olimpijskie

- Sydney 2000 – 5. miejsce (100 m stylem motylkowym)
- Ateny 2004 – 1. miejsce (200 m stylem motylkowym), 2. miejsce (100 m stylem motylkowym), 2. miejsce (400 m stylem dowolnym)
- Pekin 2008 – 4. miejsce (200 m stylem motylkowym), 17. miejsce (100 m stylem motylkowym), 9. miejsce (400 m stylem dowolnym)

Odznaczenia

- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski – 2004[2]
- Order Uśmiechu - 2008

Paweł Nastula

Data i miejsce urodzenia	26 czerwca 1970 Warszawa
Wzrost	185 cm
Dyscypliny	judo

Dorobek medalowy		
Reprezentacja Polska		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	Atlanta 1996	judo (95 kg)
Mistrzostwa świata		
Złoto	Makuhari 1995	95 kg
Złoto	Paryż 1997	95 kg
Srebro	Barcelona 1991	95 kg
Mistrzostwa Europy		
Złoto	Gdańsk 1994	95 kg
Złoto	Birmingham 1995	95 kg
Złoto	Haga 1996	95 kg
Srebro	Bratysława 1999	100 kg

Paweł Marcin Nastula (ur. 26 czerwca 1970 w Warszawie) − polski judoka, mistrz olimpijski (Atlanta 1996), dwukrotny mistrzświata, trzykrotny mistrz Europy. Od 2005 roku zawodnik mieszanych sztuk walki (MMA).

Kariera sportowa

Judo

Nastula zaczął trenować judo w wieku 10 lat w AZS AWF Warszawa. Jego długoletnim trenerem był Wojciech Borowiak. Aktualnie posiada 5. dan w judo.

W 1989 roku zdobył brązowy medal mistrzostw Europy juniorów w Atenach. Sukces ten powtórzył rok później w Ankarze. W 1991 roku zdobył mistrzostwo Polski w kategorii wagowej do 95 kg oraz srebrny medal w kategorii "open". W tym samym roku został powołany do reprezentacji na mistrzostwa świata w Barcelonie, na których niespodziewanie zdobył srebrny medal[1].

Igrzyska Olimpijskie 1992

W 1992 roku wystartował na igrzyskach olimpijskich w Barcelonie. Nastula dotarł do półfinału, w którym zmierzył się z doświadczonym Brytyjczykiem Raymondem Stevensem. Nastula z upływem czasu słabł szybciej niż Stevens, toteż w czasie pojedynku został trzykrotnie ukarany za brak aktywności i pasywną postawę, co spowodowało, że sędziowie uznali wyższość Brytyjczyka. Walkę o brązowy medal Polak stoczył z Rosjaninem Dmitrijem Siergiejewem. Szybko ją przegrał z powodu zmęczenia po poprzednim pojedynku i ostatecznie zajął piąte miejsce w swojej kategorii.

W tym samym roku zwyciężył w turnieju *Jigoro Kano Cup* w Tokio. Nastula był pierwszym Polakiem który tryumfował w tym prestiżowym turnieju.

Igrzyska Olimpijskie 1996

Na igrzyska w Atlancie wyjechał jako faworyt. Startował w kat. do 95 kg. W pierwszym pojedynku szybko poddał broniącego olimpijskiego złota Węgra Antala Kovácsa. Następnym rywalem Polaka był Włoch Luigi Guidio, którego pokonał w niecałe cztery minuty. W półfinale Nastula zwyciężył Brazylijczyka Aurélio Miguela. W finale pokonał natomiast w niespełna półtorej minuty Koreańczyka Kim Min-soo i zdobył mistrzostwo olimpijskie[3].

W 1996 roku Europejska Unia Judo uhonorowała Nastulę tytułem najlepszego zawodnika Starego Kontynentu.

Sukcesy Nastuli w judo skończyły się wraz ze zmianą kategorii wagowej. Kategoria wagowa do 95 kg została zlikwidowana i zastąpiona do 100 kg, w której Nastula nie potrafił się odnaleźć. W 1999 roku zdobył jeszcze srebrny medal na mistrzostwach Europy w Bratysławie. Był to jego ostatni znaczący międzynarodowy sukces w judo[4]. W 2004 roku postanowił zakończyć karierę judoki.

Jest autorem książki *"Moje judo"* (2000), w której opisuje swoje ulubione techniki i ich kombinacje.

Mieszane sztuki walki

Po zakończeniu kariery judoki Nastula zaczął trenować mieszane sztuki walki. W latach 2005-2006 startował w prestiżowej organizacji PRIDE FC. Jego dwa pierwsze pojedynki z Brazylijczykiem Antônio Rodrigo "Minotauro" Nogueirą (byłym mistrzem PRIDE w wadze ciężkiej) oraz Rosjaninem Aleksandrem Jemieljanienko zakończyły się porażką. 1 lipca 2006 roku Nastula wygrał z Edsonem Draggo, zakładając mu dźwignię na łokieć. Kolejna walka Nastuli odbyła się 21 października 2006 roku, podczas pierwszej gali PRIDE organizowanej w Stanach Zjednoczonych (*PRIDE 32*). Oponentem Polaka był Josh Barnett. Amerykanin wygrał przez poddanie (dźwignia na staw skokowy). Była to ostatnia walka Nastuli w PRIDE.

Następny występ Nastuli planowany był na 31 maja 2008 roku w Warszawie. Jego przeciwnikiem miał być japoński zawodnik Koji Kanechika. Do tej walki, jak i całej gali, jednak nie doszło − jej organizator w ostatnim momencie wycofał się. Nastula powrócił więc na ring dopiero po niemal dwuletniej przerwie, w sierpniu 2008 roku, w walce przeciwko koreańskiemu zapaśnikowi Dongi Yang podczas gali Sengoku IV w Saitamie. Polak przegrał w kontrowersyjnych okolicznościach przez techniczny nokaut, gdy po nieudanej próbie założenia dźwigni rywalowi, nie podniósł się z maty, mimo komendy do powstania, co sędzia zinterpretował jako niezdolność do dalszej walki[6][7].

Po raz pierwszy przed polską widownią walczył we wrześniu 2010 roku, gdy pokonał w Łodzi Japończyka Yusuke Masudę przez TKO w 26. sekundzie walki. Rok później podczas gali w Koszalinie w podobny sposób pokonał dwukrotnego mistrza olimpijskiego w zapasach Andrzeja Wrońskiego[8].

1 października 2011 roku stoczył pojedynek na gali STC: Bydgoszcz vs. Toruń, a jego przeciwnikiem był Amerykanin Jimmy Ambriz. Nastula wygrał przez poddanie w pierwszej rundzie z powodu kontuzji Ambriza, który naderwał triceps.

Lista walk MMA[edytuj]

4 zwycięstwa (3 przez (T)KO, 1 przez poddanie) − **4** porażki (2 przez (T)KO, 2 przez poddanie) − **0** remisów

Udział w programach rozrywkowych[edytuj]

Od 8 marca do 19 kwietnia 2009 roku brał udział w 9. edycji programu Taniec z Gwiazdami, zajął 6 miejsce odpadając w 7 odcinku.

Inna działalność[edytuj]

W wyborach samorządowych w roku 2010 Paweł Nastula został wybrany radnym na VI Kadencję (2010-2014) do Rady Miejskiej miasta Łomianki, kandydując z ramienia stowarzyszenia "Twoje Łomianki"[9]. W roku 2011 wystartował w wyborach do Sejmu z listy PSL[10][11].

Irena Szewińska

Data i miejsce urodzenia	24 maja 1946 Leningrad
Wzrost	176 cm
Dyscypliny	lekkoatletyka

Dorobek medalowy		
Reprezentacja Polska		
Igrzyska olimpijskie		
Złoto	Tokio 1964	lekkoatletyka (4x100 m)
Złoto	Meksyk 1968	lekkoatletyka (200 m)
Złoto	Montreal 1976	lekkoatletyka (400 m)
Srebro	Tokio 1964	lekkoatletyka (200 m)
Srebro	Tokio 1964	lekkoatletyka (skok w dal)
Brąz	Meksyk 1968	lekkoatletyka (100 m)
Brąz	Monachium 1972	lekkoatletyka (200 m)
Mistrzostwa Europy		
Złoto	Budapeszt 1966	200 m
Złoto	Budapeszt 1966	skok w dal
Złoto	Budapeszt 1966	4x100 m
Złoto	Rzym 1974	100 m
Złoto	Rzym 1974	200 m
Srebro	Budapeszt 1966	100 m
Brąz	Helsinki 1971	200 m
Brąz	Rzym 1974	4x100 m
Brąz	Praga 1978	400 m
Brąz	Praga 1978	4x100 m

Irena Szewińska, z domu **Kirszenstein** (ur. 24 maja 1946 w Leningradzie) – polska lekkoatletka, specjalizująca się w biegachsprinterskich. Należy do najbardziej utytułowanych polskich sportowców i najwybitniejszych lekkoatletek w historii, jest wielokrotną medalistką olimpijską.

Biografia

Urodziła się w Leningradzie, w obozie dla uchodźców. Jej rodzice byli Żydami[1][2]. Lekkoatletykę zaczęła uprawiać mając 14 lat. Jest wychowanką klubu sportowego Polonia Warszawa.

Zdobywała wielokrotnie medale ważnych światowych imprez lekkoatletycznych – igrzysk olimpijskich (3 złote, 2 srebrne i 2 brązowe) oraz mistrzostw Europy (10 medali na otwartym stadionie i 3 w hali). W latach 1965-1979 zdobyła też 26 tytułów mistrzyni Polski na100 m, 200 m, 400 m, w sztafecie 4 x 100 m oraz w skoku w dal.

W 1967 roku wyszła za mąż za Janusza Szewińskiego, także sportowca[3]. Ich synami są Andrzej Szewiński (ur. 1970), były członek reprezentacji Polski w siatkówce, obecnie senator, oraz Jarosław (ur. 1981) informatyk.

W 1968, po igrzyskach w Meksyku, była obiektem ataków antysemickich w Polsce[4]. Wstawił się za nią w "Ekspresie Wieczornym" znany felietonista Wiech[potrzebne źródło].

W 1970 ukończyła studia na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Warszawskiego i otrzymała tytuł magistra ekonomii politycznej.

W latach 1982-89 była członkiem Patriotycznego Ruchu Odrodzenia Narodowego[5].

W latach 1997–2009 pełniła funkcję prezesa Polskiego Związku Lekkiej Atletyki. Od 1998 jest członkiem Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego.

Nagrody i wyróżnienia[edytuj]

W 1974 została wybrana w plebiscycie agencji prasowej United Press International najlepszą sportswoman świata. W 1977 uznana za najlepszą lekkoatletkę świata przez magazyn "Track & Field News". Czterokrotnie wygrywała Plebiscyt Przeglądu Sportowego na 10 Najlepszych Sportowców Polski (w sumie 9-krotnie w "10"), siedmiokrotnie triumfowała w rankingu Złote Kolce. W 1981 została wybrana do International Jewish Sports Hall of Fame – międzynarodowej galerii sław sportowców pochodzenia żydowskiego[6]. W plebiscycie "Polityki", "Przeglądu Sportowego" i "Tempa" została uznana w 1998 za postać numer 1 w polskim sporcie XX wieku.

Odznaczona Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1998)[7].

W 2005 bydgoska Rada Miasta nadała jej tytuł Honorowego Obywatela Bydgoszczy. 29 września 2007 została uhonorowana doktoratem honoris causa Akademii Wychowania Fizycznego i Sportu w Gdańsku.

W Pułtusku znajduje się publiczna szkoła podstawowa jej imienia.

Wojciech Fortuna

Data urodzenia	6 sierpnia 1952
Miejsce urodzenia	Zakopane, Polska
Wzrost	165 cm[1]
Waga	60 kg[1]
Stan cywilny	żonaty
Pierwszy trener	Jan Gąsiorowski
Klub	Wisła-Gwardia Zakopane
Debiut w reprezentacji	1970[1]
Najdłuższy skok	132,0 m na Velikance w Planicy (1972)[2]
Dorobek medalowy	
Igrzyska olimpijskie	
Złoto	1972 Sapporo	Skocznia K-90 indywidualnie

Wojciech Fortuna (ur. 6 sierpnia 1952 w Zakopanem) – polski skoczek narciarski, mistrz olimpijski z Sapporo, mistrz Polski, trzykrotny medalista mistrzostw Polski. Czterokrotny uczestnik Turnieju Czterech Skoczni, najlepsze miejsce w klasyfikacji zajął podczas jego 21. edycji, kiedy to uplasował się na 18. pozycji[3].

Jest synem pochodzącej z Warszawy Barbary i Mieczysława urodzonego w Przemyślu. Brat Adriana, który także był skoczkiem, lecz przestał trenować po złamaniu nogi[2] i Cecylii. Absolwent zakopiańskiej zasadniczej szkoły zawodowej, którą ukończył w 1971, kształcąc się na elektryka samochodowego[1].

Autor książek *Prawda o Sapporo* (1993) i *Szczęście w powietrzu* (2000)[1], które ukazały się w Stanach Zjednoczonych[4].

Przebieg kariery

Fortuna zaczął skakać jako kilkuletni chłopiec na usypywanej z kolegami małej skoczni na zakopiańskiej Antałówce[5]. Tydzień po zakończeniu Mistrzostw Świata 1962 zapisał się do klubu Wisła-Gwardia Zakopane. Jego trenerem był Jan Gąsiorowski. Fortuna otrzymał narty i buty i rozpoczął treningi na Maleńkiej Krokwi. W klubie było wówczas ponad stu skoczków, w tym, m.in.Stanisław Gąsienica Daniel, brązowy medalista MŚ 1970 ze Szczyrbskiego Jeziora, wielokrotny mistrz Polski w kategorii juniorów i seniorów[5]. Wkrótce potem Fortuna przeniósł się naŚrednią, a następnie, w wieku 13 lat, na Wielką Krokiew. Jego pierwszy skok na niej miał odległość 75 m[1]. Zaczął startować w zawodach juniorskich, plasując się w nich zawsze w pierwszej piątce zawodników[5]. W mistrzostwach Europy w austriackim Gosau zajął 16. miejsce[5]. Trener Janusz Fortecki dołączył go wtedy do pierwszej reprezentacji, do której należeli już Józef Przybyła, Józef Kocyan, Gąsienica Daniel, Adam Krzysztofiak i Tadeusz Pawlusiak[5].

1971 / 1972

Udział w swoim pierwszym Turnieju Czterech Skoczni zaczął od 43. miejsca w Innsbrucku[6]. Skoki Fortuny były nisko oceniane przez sędziów – zawsze lądował on na dwie nogi, zamiast telemarkiem[7]. W Garmisch-Partenkirchen zajął 24. pozycję[8]. W Oberstdorfie był 47.[9], a wBischofshofen 18., ex eauquo z Czechosłowakiem Jaromirem Lidakiem[10][11]. W klasyfikacji generalnej zajął 23. lokatę, z 836,8 zdobytymi punktami[12].

W ostatnich przed olimpiadą mistrzostwach Polski Fortuna był na 10. miejscu[13]. Potem wygrał w Zakopanem eliminacje do igrzysk olimpijskich, dwukrotnie skacząc po 105,5 m i plasując się m.in. przed Gąsienicą Danielem, Pawlusiakiem, Krzysztofiakiem i Przybyłą[1]. Dodatkowo Przybyła doznał kontuzji i Fortuna, pod naciskiem prasy, m.in. red. Mariana Matzenauera i red. Krzysztof Blautha, poleciał do Sapporo za niego[7].

W pierwszych sesjach treningowych na Miyanomori uzyskał 85 m i 83 m. Były to skoki w granicach rekordu tego obiektu[7]. Podczas konkursu rozgrywanego 6 lutego, w pierwszej serii, wylądował na 82 m i przez pewien czas prowadził. W drugiej było gorzej, skoczył 76,5 m, co pozwoliło zająć mu 6. pozycję, z łączną notą 222,0 pkt.[14] Do brązowego medalu zabrakło mu 7,5 pkt. Szóste miejsce Fortuny dało Polsce jeden punkt olimpijski, pierwszy w skokach od czasów 5. miejsca Stanisława Marusarzana igrzyskach w Garmisch-Partenkirchen[7].

11 lutego przeprowadzono drugi konkurs, tym razem na skoczni Ōkurayama. Japońscy kibice liczyli na drugi złoty medal Yukio Kasayi[15]. Za zwycięstwo miał on otrzymać samochód i zostać przyjętym na audiencji przez cesarza Hirohito. Wydarzenia na skoczni obserwowało 50 tysięcy widzów na stadionie i miliony przed telewizorami[15]. Transmisji nie przeprowadziła ani Telewizja Polska, ani Polskie Radio[1]. Fortuna w próbnej serii skoczył 100 m. Trener Fortecki wylosował go w trzeciej grupie, z numerem 29[15]. W pierwszej serii, skaczący przed Fortuną Akitsugu Konno osiagnął 92 m i objął prowadzenie. Polak wystąpił w nowoczesnym kombinezonie, wymienionym tuż przed zawodami z japońskim zawodnikiem na kryształ, w dobrze wtedy ocenianych przez specjalistów butach z fabryki w Krośnie i naenerdowskich nartach Poppa[2]. Skok Fortuny miał długość 111 metrów. Oceny sędziowskie wyniosły kolejno 17 pkt., 18 pkt., 18 pkt., 18,5 pkt. i 19 pkt., a końcowa nota 130,4 pkt. Była to rekordowa liczba punktów uzyskana przez jakiegokolwiek skoczka w historii dyscypliny[1]. Powtórki tego skoku emitowano w japońskiej telewizji ok. 85 razy, a także wielokrotnie w telewizjach z całego świata[16].

Po skoku Fortuny sędziowie przerwali konkurs. Dotychczas skaczący zawodnicy niemieccy i czechosłowaccy skakali słabo, dlatego ich sędziowie domagali się unieważnienia i powtórzenia serii[15]. Dodatkowo, sędzia z Czechosłowacji obawiał się, że reprezentant jego kraju, Jiří Raška, przeskoczy skocznię i zrobi sobie krzywdę[17]. Arbiter kanadyjski próbował przekonać jurorów, że skok Fortuny to nie przypadek, bo Polak w pierwszym konkursie zajął 6. miejsce. Zadecydował głos sędziego z Japonii, Fumio Asakiego, który liczył, że faworyt konkursu, Kasaya, który w pierwszej próbie wylądował na 106 m i zajmował drugie miejsce, przeskoczy jeszcze Polaka[15]. Jury stosunkiem głosów 3 do 2 postanowiło kontynuować zawody[1]. Skrócono rozbieg. Fortuna w drugiej serii osiągnął 87,5 m, prawie 25 m krócej, niż w pierwszej[18]. 13. po pierwszej serii SzwajcarWalter Steiner skoczył 103 m i znalazł się o 0,1 pkt. za Fortuną. Rainer Schmidt z NRD uzyskał 101 m i stracił do Polaka 0,6 pkt.[18] Fin Tauno Käyhkö także wylądował za blisko. Kasaya, który skakał ostatni, wylądował na 85 m i ledwo uchronił się przed upadkiem[13]. Tym samym, Wojciech Fortuna, jako pierwszy Polak w historii, został mistrzem olimpijskim[19]. Jego nota wyniosła 219,9 pkt.[20] Był to setny medal zdobyty przez reprezentanta Polski na igrzyskach olimpijskich[17]. Fortuna otrzymał także tytuł mistrza świata, automatycznie przyznawany wówczas mistrzom olimpijskim[21][19]. Po zakończeniu konkursu zapłakany Kasaya pogratulował polskiemu skoczkowi[22].

W Japonii Fortuna odebrał nagrodę pieniężną za osiągnięte wyniki, jednak znacznie niższą niż była przedtem przewidziana – 150 dolarów (zamiast 300) za zdobycie złotego medalu oraz 50 dolarów (zamiast 150) za 6. miejsce. Resztę zachował dla siebie wiceminister sportu. Na protesty zawodnika polityk odparł, że nie musi on dalej skakać[2]. Po powrocie do kraju skoczka przed budynkiem Urzędu Gminy Tatrzańskiej witało 25 tysięcy ludzi[16]. Fortuna otrzymał tytuł Zasłużony Mistrz Sportu 1972, odznaczony został Złotym Medalem za Wybitne Osiągnięcia Sportowe i Złotym Krzyżem Zasługi[1]. Wziął udział w mistrzostwach Polski, rozgrywanych na Wielkiej Krokwi. Uzyskał odległości 109,5 m i

108,5 m[16]. Według srebrnego medalisty tamtych MP, Stanisława Gąsienicy Daniela, który miał najdłuższe skoki, działacze chcieli pokazać, że Fortuna – mistrz olimpijski, jest najlepszym skoczkiem również w kraju[25]. Fortuna pojechał jeszcze na I mistrzostwa świata w lotach do Planicy i na skoczni Velikanka zajął najwyższe z Polaków, 20. miejsce[24]. W jednej z serii skoczył 132 m, ustanawiając rekord życiowy[2]. Było to ponad 30 metrów krócej od ówczesnego rekordu świata, który należał wtedy do Niemca z NRD, Manfreda Wolfa, i wynosił 165 metrów. Polak osiągnął ten wynik przy niesprzyjających warunkach atmosferycznych, skok został również poprzedzony serią upadków innych zawodników. Były to jedyne loty Fortuny na skoczni mamuciej w całej jego karierze[2].

W 1975 zakończył występy w kadrze narodowej[1]. Trener Janusz Fortecki namówił go do zakończenia kariery sportowej. Fortuna posłuchał go, ale w 1979 wystartował jeszcze w Memoriale Czecha i Marusarzówny. Ukończył go na 18. pozycji[24]. W kilka lat przytył kilkanaście kilogramów. Karierę zakończył ostatecznie w 27. roku życia[2].

Po zakończeniu kariery

Po zakończeniu kariery skoczka pracował początkowo jako zakopiański taksówkarz. Ożenił się z Haliną Zimak, ma z nią dwoje dzieci: Beatę i Tomasza[1]. Pracował w Wiśle-Gwardii Zakopane, lecz szybko otrzymał wypowiedzenie[4]. Przeprowadził się na Śląsk, a potem wyjeżdżał kilkakrotnie do Ameryki, gdzie w roku 1986 pracował jako trener w ośrodku sportowym w Fox River Crow, a od 1998 roku prowadził własną firmę remontową *Fortuna Painting*, którą potem sprzedał[43]. W 1994 był na igrzyskach w Lillehammer, gdzie komentował dla telewizji konkursy skoków[4]. Był także na olimpiadzie w Salt Lake City. W 1997 został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski[1]. Rok później przeniósł się doChicago. Miał problemy z alkoholem[43]. Z tego powodu opuściła go żona. Poślubił wtedy, pochodzącą z Suwałk, Marylę.

Do kraju wrócił na stałe w maju 2003 roku. Jego była konkubina skierowała do sądu wniosek o pobicie sprzed lat. Fortuna trafił do zakładu karnego w Nowym Sączu[4]. Został zwolniony za kaucją, którą wpłacił Tatrzański Związek Narciarski. Obecnie wraz z drugą żoną mieszka w Gorczycy koło Augustowa. Zajmuje się m.in. promowaniem narciarstwa biegowego i wspieraniem lokalnych inicjatyw rozwoju regionalnego związanego ze sportem; był organizatorem wystawy *Od Marusarza do Małysza i Kowalczyk* i kustoszem Muzeum Sportów Zimowych[17], wspierał Wielką Orkiestrę Świątecznej Pomocy – m.in. podarował na jej aukcję numer startowy z Sapporo[43]. Jest wiceprezesem ds. marketingu i rozwoju zakopiańskiej Wisły i prezesem fundacji „Fortuna 2002”[1]. W 2004 powstał film *Wojciech Fortuna – Szczęście na Okurayamie*, który nakręcili Wojciech Szatkowski i Maciej Stasiński[44]. W 2008Artur Szulc stworzył film dokumentalny *Drugi skok*, traktujący o życiu Fortuny po zakończeniu kariery sportowej[45].

Fortuna zapraszany jest obecnie do telewizji (głównie do TVP1 i TVP Sport) jako ekspert podczas transmisji zawodów w skokach narciarskich.

Odznaczenia

Wojciech Fortuna został odznaczony czterema polskimi orderami[1]:

- Zasłużony Mistrz Sportu (1972)
- Złoty Medal "Za Wybitne Osiągnięcia Sportowe" (1972)
- Złoty Krzyż Zasługi (1972)
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1997)

Adam Małysz

Adam Henryk Małysz (ur. 3 grudnia 1977 w Wiśle) – polski skoczek narciarski, multimedalista olimpijski, najbardziej utytułowany skoczek w historii indywidualnych konkursów mistrzostw świata w skokach narciarskich. Obecnie startuje w rajdach samochodowych.

Czterokrotny medalista olimpijski, czterokrotny indywidualny mistrz świata, czterokrotny (w tym trzykrotny z rzędu) zdobywcaPucharu Świata, triumfator Turnieju Czterech Skoczni, trzykrotny zwycięzca Turnieju Nordyckiego, trzykrotny triumfator Letniego Grand Prix, zwycięzca Turnieju Czterech Narodów, zdobywca Pucharu KOP, dwudziestojednokrotny zimowy mistrz Polski[4], osiemnastokrotny letni mistrz Polski, były rekordzista Polski (230,5 m) i były współrekordzista świata w długości skoku narciarskiego (225 m). Czterokrotnie wybierany najlepszym sportowcem Polski. 3 marca 2011 zapowiedział koniec sportowej kariery po zakończeniu sezonu Pucharu Świata. 26 marca 2011 o godzinie 19:12 podczas benefisu *Skoki do Celu* w Zakopanemoddał ostatni skok w zawodowej karierze. Odznaczony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej za wybitne osiągnięcia sportowe Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim OOP i Krzyżem Oficerskim OOP[5][6][7]. Honorowy obywatel miasta Zakopanego.

We wszystkich 349 startach w Pucharze Świata zdobył łącznie 13070 punktów, punktując 307 razy, a 198 razy plasując się w pierwszej dziesiątce[8][9].

Zawodnika tego cechowało mocne odbicie w progu i bardzo niska pozycja po przejściu progu[10].

Adam Małysz

Data urodzenia	3 grudnia 1977
Miejsce urodzenia	Wisła, Polska
Wzrost	170 cm
Stan cywilny	żonaty
Przydomek	*Orzeł z Wisły*
Pierwszy trener	Jan Szturc
Trener kadry	Łukasz Kruczek
Trener indywidualny	Hannu Lepistö
Klub	KS Wisła Ustronianka
Pierwszy skok	1983 w Wiśle
Debiut wreprezentacji	1994
Debiut w PŚ	grudzień 1994 w Planicy[a]
Pierwsze podiumPŚ	18 lutego 1996 w Iron Mountain(2. miejsce)
Pierwsze zwycięstwo PŚ	17 marca 1996 w Oslo
Najdłuższy skok	230,5 m na Vikersundbakken wVikersund (13 lutego 2011)
Ostatni skok w Pucharze Świata	216 m na Letalnicy w Planicy (20 marca 2011)
Ostatnie zwycięstwo PŚ	21 stycznia 2011 w Zakopanem
Ostatnie podiumPŚ	20 marca 2011 w Planicy (3. miejsce)

Dorobek medalowy

Igrzyska olimpijskie		
Srebro	2002 Salt Lake City	Skocznia K-120 indywidualnie
Srebro	2010 Vancouver	Skocznia K-95 indywidualnie
Srebro	2010 Vancouver	Skocznia K-125 indywidualnie
Brąz	2002 Salt Lake City	Skocznia K-90 indywidualnie
Mistrzostwa świata		
	2001	Skocznia K-90